

МОЛОДШИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 1 вересня 1983 року

№ 104 (3299)

Ціна 2 коп.

ВІЙНІ ЗАЯВЛЯЄМО «НІ!»

Наше покоління називають щасливим, бо ми народилися і виростили під мирним, спокійним небом. Про всі страхоти війни знаємо, на щастя, лише з книг, кінофільмів, розповідей ветеранів Великої Вітчизняної. Але ні на мить не забуваємо, якою ціною дістався нам мир. Працюючи в складі студентського загону безкорисливої праці «Корчагінець», ми організували похід до місць, дорогих кожній радянській людині, — до пам'ятників і монументів тим, хто поліг смертю хоробрих в 1941—1945 роках.

...Цей обеліск поставлено в пам'ять радянським військовополоненим, в'язням концтабору, що в роки війни знаходився в Новоукраїні. Біля обеліска ми провели мітинг. Хвилиною мовчання вшанували пам'ять героїв. У той момент кожен із нас думав: «Можливо, тут поховано мого ровесника, юнака чи дівчину, котрі, так як і ми раділи сонцю, квітам, першому коханню?» І дуже боляче різало серце

цифра — 18 000 — стількох героїв закатували фашисти...

На наступному етапі походу ми реставрували пам'ятник радянським воїнам, що віддали своє життя за визволення села Звірівки. Коли прибирали навколишню територію, до нас підходили жителі села і зі сльозами на очах дякували за роботу. Ще і ще раз кожен із нас відчував важливість роботи нашого загону безкорисливої праці. Всі зароблені кошти ми перерахували до Фонду миру.

Цікаво було готуватися до нової програми нашої агітбригади, котра називалася «Молодь світу каже війні «Ні!»». Сценарій, вірші ми написали самі. Цією програмою ми ще раз показали, які страждання приносить імперіалізм народам, які страшні злочини проти людства породжує війна.

В. КАРЕВА,
борець студзагону «Корчагінець» Кіровоградського педінституту.
Новоукраїнський район.

ФОТОРЕПОРТАЖ

ЕКЗАМЕН НА ЗРІЛІСТЬ ХЛІБОРОБСЬКУ

Коли на загальнобригадних зборах секретар комсомольської організації Олександр Довгаленко запропонував створити на період сівби озимих комсомольсько-молодіжні загони, його підтримала не тільки молодь, а й досвідчені механізатори.

— Оце буде справжнє змагання, — говорили одні.

— Покажіть, хлопці, чому вас старші навчили, — казали інші.

Так, у колгоспі було створено два комсомольсько-молодіжні загони.

П'ЯТИРІЧКА, РІК ТРЕТІЙ

У першій тракторній бригаді комсомольсько-молодіжний загін сівачів очолює Олександр Синьок, в четвертій — Анатолій Биндич.

Коли ж надійшла команда почати сівбу озимих, вже перші години роботи показали, що члени комсомольсько-молодіжних загонів не підвели своїх наставників, старших товаришів. До обіду лишилося ще близько години, а від загону Олександра Синьока надійшло донесення: «Півтори норми, якість посіву відмінна!»

Це був найкращий результат дня. Йому сприяла злагоджена робота членів загону сівачів Володимира Малашкевича та Миколи Філімончика. Внесли свою частку в загальні досягнення шофер

Олександр Перевий та заправник посівматеріалу Олександр Поляков.

На знімках: тракторист Олександр СИНЬОК (зліва), праворуч — сівальники Микола ФІЛІМОНЧИК та Володимир МАЛАШКЕВИЧ; в центрі — іде сівба; внизу — члени комсомольсько-молодіжного сівального загону заправник посівматеріалу Олександр ПОЛЯКОВ та шофер Олександр ПЕРЕВАЙ.

Текст і фото
М. САВЕНКА.
Кіровоградський район.

До збирання коренів готові

Недавно у колгоспі ім'я Ілліча Гайворонського району почалося копання буряків. Завдання на цей сезон чималі — зібрати солодкі корені з площі 800 гектарів та викопати кормові буряки з площі 140 гектарів. Плани великі, тому й готувалися до їх здійснення особливо ретельно.

На період збирання коренів у господарстві створено три комсомольсько-молодіжні комбайнові екіпажі. У першому — Петро Хомуляк та Василь Горчківський. Василь Смілянець та кандидат в члени КПРС Анатолій Скрипник — у другому. Для Віталія Усатюка (із третього комсомольсько-молодіжного екіпажу) цей сезон перший. Він працюватиме із Анатолієм Федорчуком, який минулого року починав під керівництвом досвідченого механізатора І. К. Дігтяренка. Анатолій і Віталій зобов'язалися

зібрати буряки з площі 210 гектарів. Хлопці працюватимуть на РК-6, який ось уже восьмий сезон не потребує капітального ремонту. У господарстві довіряють юнакам і вивчені в їхніх силах.

Наш кор.

Понад план

Добровеличківський плодоконсервний завод значно перевищив завдання перших двох років п'ятиріччя. І нині колектив, у складі якого трудиться понад 60 молодих виробничників, працює злагоджено і ритмічно, достроково виконуючи плани і соціалістичні зобов'язання нарощує темпи випуску продукції.

Недавно всі цехи облетіла радісна звістка: виробниче завдання восьми місяців виконано на десять робочих днів раніше, ніж передбачалося. Вже вироблено 60 тисяч умовних банок продукції в рахунок вересня.

— Основа цих успіхів, — відзначив директор підприємства Микола Іванович Приймаков, — у добре налагодженому, дійовому соціалістичному змаганні. Ми щодня підбиваємо підсумки роботи і їх результати доводимо до відома всіх заводчан. Це

сприяє загостренню боротьби за першість, робітники всіх цехів докладають зусиль, щоб вийти вперед. Нині успіху домоглися трудівники консервного цеху. Тут ударно працюють змінні досвідчені майстри наставники молоді Софія Миколаївна Скальської та комсомолки Світлана Володимирівна. Як і завжди, добре трудяться тут наставники молоді Ганна Петрівна Якубова, прізвище якої занесено на районну Дошку пошани, Валентина Іванівна Бондаренко, Галина Сергіївна Дутчишина. Цього разу відзначилися і комсомольці фасувальниці Олена Бець, лаборант Любов Мельник, стерилізатор Петро Панченко, молодий комуніст завідувач складом Абдулла Курбанов. Тепле слово хочеться сказати на адресу одного з найкращих працівників виробництва Нині Паровенко. Нині вона очолює комсомольську організацію підприємства. І в тому, що молоді трудівники працюють нарівні з досвідченими, є й її заслуги.

Комітет комсомолу турбується про те, щоб усі молоді трудівники першорядно виконували свої завдання. Та високі показники мають ще не менш важливу основу — зацікавленість комсомольців у високим

кінцевих результатах, підвищенні трудової активності.

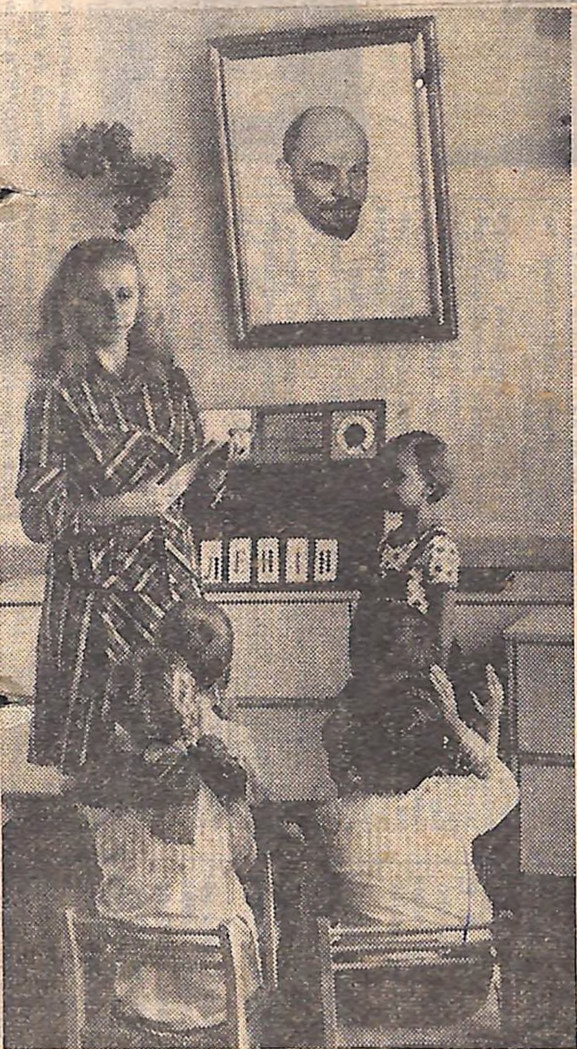
Ю. ДНІПРОВСЬКИЙ.

Сплав досвіду й завзяття

У КМК гірників, на чолі якого Володимир Іванович Погрібний і групкомсорг Петро Ольховик, ветерани і молодь, поєднуючи досвід із кипучою енергією, успішно виконують намічені завдання третього року одинадцятирічної п'ятирічки. Так, колектив одним з перших підтримав ініціативу КМК виробничих об'єднань «Донецьк-вугілля» і «Орджонікідзевугілля» про проведення місячника стахановської вахти, присвяченої Дню шахтаря.

Нині колектив упевнено лідирує серед інших КМК, які включилися в трудову вахту. За два останні тижні комсомольсько-молодіжний видобув понад план 4080 тонн вугілля, а з початку року на його надплановому рахунку 42,5 тисячі тонн вугілля.

К. ПОВЕЛЬКО.
м. Олександрія.

Перше вересня пройшло вулицями міст і сіл, завітало в дитячі садки, школи. І закружляли живою веселкою, потоками яскравими квітковими ріками радісних і збуджених школярських водоспадів.

Срібляста мелодія першOVERесневого дзвоника різко сповістила: пора за парти. Для наймолодших учнів, першокласників, дзвінок започаткував відлік: днів, місяців, років, які пройнуть на одному подиху, щодня невідоме для хлопчиків і дівчаток ставатиме ясним і зрозумілим. І такі широкі горизонти відкриваються із завтрашніх завойованих вершин! Цим саме по суті і прекрасні ті горизонти.

На знімку: у групі вихователки Долинського дитсадка № 3, заступниці секретаря комсомольської організації Світлани САВЕТИНОЇ діти сьогодні теж пізнають таїну літер. Із них вони будуть свої перші слова «Мир», «Мама», «Ленін» (Матеріали, присвячені початку занять читайте на 2 і 3 сторінках).

Завдання ставити вересень

На старті нового навчального ми говоримо про те, чим жила шкільна, учнівська і студентська молодь улітку, а ще намічаємо чіткі плани, ставимо конкретні завдання, за виконання яких необхідно взятися буквально з перших же днів занять.

Літні місяці відзначилися важливими політичними подіями: відбулися червневий (1983 р.) Пленум ЦК КПРС, сесія Верховної Ради СРСР, урочисте засідання, присвячене 80-річчю Другого з'їзду РСДРП, зустріч у Центральному Комітеті КПРС з ветеранами партії. Зокрема, на Пленумі в доповіді члена Політбюро, секретаря ЦК КПРС товариша К. У. Черненко, в промові на Пленумі Генерального секретаря Комуністичної партії Радянського Союзу товариша Ю. В. Андропова було проаналізовано нинішній стан справ на ідеологічному фронті, поставлено завдання по посиленню ідеологічної, масово-політичної роботи.

Комсомольські організації, які є однією з найважливіших ланок у системі комсомольського виховання, звільняють свій курс із рішенням червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС, беруть їх до неухильного керівництва.

У своїй повсякденній роботі комсомольські організації навчальних закладів опираються на допомогу педагогів, майстрів виробничого навчання, класних керівників, їхній життєвий досвід, педагогічну майстерність, високий громадський авторитет. І тут основні зусилля треба зосередити на підвищенні якості праці, ідейного, трудового і морального загартовування юнаків і дівчат на основі стрункої системи громадсько-політичної практики, зміцнення зв'язків навчання з політичним життям країни, подальшій організаційно-політичній зміцненню комсомольських організацій.

Невід'ємною умовою успішного виконання цих завдань стало формування у підростаючого покоління високої ідейної переконаності, комуністичної моралі.

В області нагромаджено немалий досвід цієї роботи. В багатьох школах успішно працюють політичні клуби, кінолекторії, лекторські групи і групи політінформаторів. Приміром, в СШ № 9 м. Кіровограда добре зарекомендував себе «Супутник 9-ї студії», в Кіровоградському МПТУ № 2 імені Героя Радянського Союзу О. С. Єгорова, Олександрійському МПТУ № 7 діють військово-патріотичні клуби, більше 600 студентів є слухачами школи молодого лектора при Кіровоградському педінституті.

В Пленум ЦК ВЛКСМ вимагає від комсомольських комітетів посилити наступальний характер ідеологічної роботи. Добре було б, якби такі активні форми, як вечори запитань і відповідей, мітинги солідарності, конкурси політичної пісні і плакату міцно ввійшли в життя учнівських колективів.

У центрі роботи комсомольських організацій, як і раніше, повинна бути боротьба за глибокі і міцні знання. Особливо наполегливо у цьому напрямі повинні працювати комітети комсомолу профтехучилищ. Не секрет, що якість знань учнів в ПТУ залишається ще досить низькою, продовжують тривожити високі цифри відсіву невстигаючих.

Хвилює той факт, що деякі комітети комсомолу, наприклад, Головинівського СПТУ № 8, Кіровоградського ТУ № 6, Олександрійського СПТУ № 1 слабо вникають у питання вдосконалення виховного процесу, зміцнення навчальної і виробничої дисципліни.

Необхідно активніше впроваджувати і розвивати такі форми творчої роботи, як предметні гуртки, факультетські доручення, за якими з допомогою відстаючих учнів.

У навчальних колективах вузів, середніх спеціальних навчальних закладах має розповсюдитися рух «Працювати без відставок». Майбутній спеціаліст повинен нести відповідальність не тільки за свої досягнення в навчанні, праці, громадській діяльності, а й улюбівати за досягнення групи, навчального закладу в цілому.

Цього року 1300 учнів середніх спеціальних навчальних закладів у складі студентських загонів надавали допомогу працівникам сільського господарства. За попередніми підрахунками, хлопці і дівчата виконали робіт більш як на мільйон карбованців. Добре зарекомендували себе СЗ Кіровоградських машинобудівного технікуму та меліоратора. Компанійського ветеринарного

Перший день осені — це не тільки радісне учнівське свято знань. Першого вересня кожного року починається трудова біографія випускників вищих і середніх спеціальних педагогічних закладів, які прибувають на роботу у школи. Успішно склавши державні екзамен і отримавши дипломи, вчорашні студенти одержують право називатися педагогами. Це звання вони повинні все життя підтверджувати самовідданою працею, любов'ю до своїх вихованців.

Про молодшу вчительку, педагога за покликанням Валентину Запирченко розповідає методист по кадрах Бобринецького районного відділу народної освіти Л. Т. Мельникова.

Її щастя і покликання

«Учитель вбирає все краще від народу, життя, науки і це краще знову віддає дітям». Ці мудрі слова належать М. І. Калініну. У їх справедливості переконуєшся знову і знову, коли знайомишся з роботою кращих учителів. Приємно відзначити, що завігін педагогів-новаторів дедалі поповнюється.

Глибоко усвідомлює своє покликання вчителька музики і співів Бобринецької середньої школи імені 40-річчя піонерії Валентина Запирченко. Йти в ногу з життям, бути на рівні сучасних вимог, активно використовувати передовий досвід — ось ті принципи, якими керується молодий педагог.

Дзвінки акорди полинули коридором. Захоплені погляди дітей зійшлися на улюбленій вчительці, яка вводить школярів у світ прекрасного...

Валія Ярошенко (після одруження Запирченко) виросла у співчужому селі Себринці на Донеччині. З дитинства мріяла пов'язати своє життя з музикою. Батько-непогано грав на кількох інструментах, мама аккомпанувала йому на гітарі, до того ж мала гарний голос. Співали сестри, грав брат. «Любили збиратися всі разом, — згадує Валентина. — Не пам'ятаю, щоб вечорами не лунали пісні, не спіпалися жарти». Тож і зараз, коли ввечері з двору Ярошків лунає задушевна пісня, усі сідли знають: у відпустку прийшли діти.

Позаду учнівське, робота в Краснознаменському районному Будинку культури, навчання на музично-педагогічному факультеті Кіровоградського державного педінституту імені О. С. Пушкіна. Вуз Валентина закінчила з відзнакою. Мала право вступити до аспірантури, але вирішила, що краще разом з чоловіком Сашком поїхати в село. Так почалося трудова біографія молодшої Запирченко. У Катеринівці прийшли і сестри. За три роки обидві поїхали в село, працюючи на педагогічній роботі. Валентина працює вчителькою початкових класів, а Сашко — вчителькою математики.

Обласний інститут удосконалення вчителів узяв Валентину за приклад роботи вчителів Запирченко. Три роки тому молодша вчителька почала працювати за новою програмою, розробленою під керівництвом композитора Д. В. Кабалевського.

Нині другий рік Валентина Дмитрівна працює у Бобринецькій десятирічній школі. Вона — першим з вчителів району, який отримав право називатися педагогом. Це звання вони повинні все життя підтверджувати самовідданою працею, любов'ю до своїх вихованців.

ШКОЛЯРІ,
УЧНІ ПТУ,
СТУДЕНТИ
І ПЕДАГОГИ!

ВІТАЄМО ВАС ЗІ СВЯТОМ!

За новими навчальними програмами

Минулої суботи у Кіровограді відбулася серпнева нарада працівників середніх спеціальних навчальних закладів області.

Нараду відкрила заступник голови виконкому обласної Ради народних депутатів Є. М. Чабаненко.

З доповіддю «Про завдання колективів середніх спеціальних навчальних закладів області по поліпшенню якості підготовки спеціалістів середньої ланки у світлі рішень червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС» виступив секретар Кіровоградського обкому Компартії України А. І. Погребняк.

Зі співдоповіддю «Про подальше вдосконалення навчально-методичної роботи в зв'язку з переходом на нові навчальні плани» виступив директор Кіровоградського будівельного технікуму, заступник голови ради директорів середніх спеціальних навчальних закладів області Г. О. Шибанов.

При обговоренні доповіді виступили другий секретар Ленінського райкому Компартії України Т. І. Валюкова, секретар обкому комсомолу Н. Ангелуца, начальник відділу кадрів обласного управління сільського господарства В. М. Кавасовський та інші.

(Наш кор.)

Заздрісними поглядами проводжають Тимко, Сашко, Тетянка та Миколка свого старшого товариша Толю ФЕДОРЧУКА, який у супроводі вже шкільних товаришів із радістю крокує до школи.

Фото М. САВЕЛКА.

Здається, зовсім недовго, радіючи, бігла стежиною до школи. Як хотілося заглянути у вікно свого будинку і побачити той невідомий і принадний світ! Як хотілося встати рано-рано, зайти в клас, сісти за парту і слухати... тину шкільних коридорів! І ось уже пролетіло десять років.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

З НОВОСІЛЛЯМ

поздоровляємо учнів Високобайрацької середньої школи Кіровоградського району

Село Високі Байраки

розкинулось на численних

пагорбах і схилах. Акурат-

ні неширокі вулиці то рап-

том збігають у долину, то

стрімко піднімаються вго-

ру. На одному з пагорбів

(так би мовити централь-

ному, бо саме тут знахо-

дяться адміністративні

споруди колгоспу), своє

вікнами двоповерхова во-

вобудова — сільська деся-

тирчка. Її видно з усіх бо-

ків села.

Ми побували у новозбу-

дованій школі, коли до

першого вересня лишався

рівно тиждень. Біля ганку

розвантажували автомобі-

лину, яка привезла столи

і стільці. Завершували

свої роботи електромонте-

ри, сантехніки, столяри.

Техпрацівники приводили

у повну готовність шкільні

кімнати. Та найбільше

клопоту було, звичайно,

у директора майбутньої де-

сятирічки Олександра Ти-

мофійовича Ауліна. Проте

він радо погодився прой-

тися коридорами новобуд-

ови, захоплено розпові-

дав, що ось тут буде кабін-

ет біології, а там кімната

відпочинку для вчителів, що при шкільній бібліотеці буде працювати

читальний зал, де учні

зможуть, використовуючи

потрібну літературу, підго-

тувати цікавий реферат,

познайомитися з новими

книгами. В актовому залі

буде встановлено кіноапа-

рат, що дасть змогу демон-

струвати науково-попу-

лярні і навіть художні

фільми. На першому повер-

сі, біля спортзалу, об-

ладнані душові кімнати.

Ми переходимо з одного

кабінету в інший, де ще

пахне фарбою, лаком, тією

свіжістю і незайманістю,

від якої на душі урочисто

і святково. Мимоволі від-

чуваю себе маленькою

школяркою, що довго-дов-

го чекала цієї зустрічі зі

школою. І ось тепер дов-

гожданна мить настала.

Нова середня школа

прийме у свої класи

близько двохсот учнів.

Шістнадцять із них пере-

ступлять шкільний поріг

уперше. Вони стануть по-

вноправними членами дру-

жної шкільної сім'ї. Цього-

річні першачки ростимуть

разом зі школою, вони

почнуть її історію, стануть

першим випуском. Але до

того часу, ще цілих десять

буд», яка будувала десятирічку, вручить символічний ключ директору О. Т. Ауліну? Відчуватимуть гордість за те, що у цій гарній споруді є частка і їхньої праці. Всі вони члени виробничої бригади, яка багато днів з ранку до вечора працювала на будівництві.

Зводили нову школу почали минулої осені, і менш як за рік вона стала до ладу. У цьому велика заслуга і учнівського та педагогічного колективів. Значну допомогу подали батьки: працювали у вільний від роботи час і механізатор місцевого колгоспу імені Енгельса Федір Васильович Позняков, і водій господарства Георгій Іванович Вакулєнко, і медсестра фельдшерського пункту Людмила Євгенівна Середа, і багато інших.

Частим гостем на будові був секретар колгоспної комсомольської організації Василь Євко, допомагаючи, як міг. А інженер-енергетик господарства Микола Васильович Салитин нерідко працював разом з електромонтерами, давав необхідні поради. І будівельники потрудилися на славу. Добрим словом згадає О. Т. Аулін бригаду штукатурів Лідії Матвіївни Сибірської, малярів із бригади Василя Олександровича Купрієнка, колектив столярів під керівництвом Веніаміна Васильовича Драченка. Велика радість кожного учня — бути їм подякою за сумлінну працю.

Перше вересня 1983 року — перший день у літописі Високобайрацької середньої школи. З цього дня починається її історія, безпосередніми творцями якої будуть нинішні і завтрашні школярі.

Перше вересня 1983 року — перший день у літописі Високобайрацької середньої школи. З цього дня починається її історія, безпосередніми творцями якої будуть нинішні і завтрашні школярі.

Перше вересня 1983 року — перший день у літописі Високобайрацької середньої школи. З цього дня починається її історія, безпосередніми творцями якої будуть нинішні і завтрашні школярі.

Перше вересня 1983 року — перший день у літописі Високобайрацької середньої школи. З цього дня починається її історія, безпосередніми творцями якої будуть нинішні і завтрашні школярі.

Перше вересня 1983 року — перший день у літописі Високобайрацької середньої школи. З цього дня починається її історія, безпосередніми творцями якої будуть нинішні і завтрашні школярі.

Перше вересня 1983 року — перший день у літописі Високобайрацької середньої школи. З цього дня починається її історія, безпосередніми творцями якої будуть нинішні і завтрашні школярі.

Перше вересня 1983 року — перший день у літописі Високобайрацької середньої школи. З цього дня починається її історія, безпосередніми творцями якої будуть нинішні і завтрашні школярі.

Перше вересня 1983 року — перший день у літописі Високобайрацької середньої школи. З цього дня починається її історія, безпосередніми творцями якої будуть нинішні і завтрашні школярі.

Перше вересня 1983 року — перший день у літописі Високобайрацької середньої школи. З цього дня починається її історія, безпосередніми творцями якої будуть нинішні і завтрашні школярі.

Перше вересня 1983 року — перший день у літописі Високобайрацької середньої школи. З цього дня починається її історія, безпосередніми творцями якої будуть нинішні і завтрашні школярі.

Перше вересня 1983 року — перший день у літописі Високобайрацької середньої школи. З цього дня починається її історія, безпосередніми творцями якої будуть нинішні і завтрашні школярі.

Перше вересня 1983 року — перший день у літописі Високобайрацької середньої школи. З цього дня починається її історія, безпосередніми творцями якої будуть нинішні і завтрашні школярі.

Перше вересня 1983 року — перший день у літописі Високобайрацької середньої школи. З цього дня починається її історія, безпосередніми творцями якої будуть нинішні і завтрашні школярі.

Перше вересня 1983 року — перший день у літописі Високобайрацької середньої школи. З цього дня починається її історія, безпосередніми творцями якої будуть нинішні і завтрашні школярі.

ТЕПЛЕ СЛОВО ПРО ШКОЛУ

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Здається, як завжди, тільки стежина моя стала ширшою та деревця біч дороги витягнулися, розділилися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них те

Хвилює той факт, що деякі комітети комсомолу, наприклад, Голованівський ЦПТУ № 8, Кіровоградського ТУ № 6, Олександрійського ЦПТУ № 1 слабо викиають у питання вдосконалення виховного процесу, зміцнення навчальної і виробничої дисципліни.

Необхідно активніше впроваджувати і розвивати такі форми творчої роботи, як предметні гуртки, факультативи, олімпіади, конкурси, посилювати роль громадських доручень, об'єднаних допомогою відстаючим.

У навчальних колективах вузів, середніх спеціальних навчальних закладах має розповсюдитися рух «Працюючи без відстаючих». Майбутній спеціаліст повинен нести відповідальність не тільки за свої досягнення в навчанні, праці, громадській діяльності, а й уболівати за досягнення групи, навчального закладу в цілому.

Цього року 1300 учнів середніх спеціальних навчальних закладів у складі студентських загонів надавали допомогу працівникам сільського господарства. За попередніми підрахунками, хлопці і дівчата виконали роботу більш як на мільйон карбованців. Добре зарекомендували себе СЗ кіровоградських машинобудівного технікуму та медичини, Компаніївського ветеринарного та Олександрійського індустріального технікумів.

У той же час у Гайворонському машинобудівному технікумі, Кіровоградському технікумі механізації сільського господарства, Олександрійському радгосптехнікумі третій, трудовий семестр пройшов на «тріюку». Як і раніше, негативно впливають на хід трудового літа недосконалі робота комітетів комсомолу, адміністрації в підготовчий період. Нагадаємо, що підготовчий період до наступного, третього трудового починається уже в жовтні.

Здійснення завдань, що стоять перед колективами навчальних закладів, вимагає дальшого організаційно-політичного зміцнення комсомольських рядів, удосконалення стилю, форм і методів виховної роботи, підвищення внутрішньої дисципліни. Разом з тим, скажу відверто, що стиль роботи комітетів комсомолу ряду загальноосвітніх шкіл, технікумів, училищ це не відповідає нинішнім вимогам. Деякі комсомольські ватажки захоплюються проведенням масових заходів, засідань, нарад. А окремі ідеологічні, виховні акції не відзначаються глибиною, актуальністю порушуваних проблем, позначені формалізмом і парадністю.

Сьогодні комітети комсомолу повинні спрямовувати свої дії на те, щоб створити, як вимагалося на XXVI з'їзді КПРС, у кожній комсомольській організації живу творчу атмосферу. Бо відомо, що там, де комсомольська самодіяльність, ініціатива б'є ключем, де створено простір для творчих дерзань юнаків і дівчат, успіх роботи комсомольської організації забезпечений.

Н. АНГЕЛУЦА,
секретар Кіровоградського обкому комсомолу.

РОСТЕ РОБІТНИЧА ЗМІНА

Перших учнів приймають в нинішньому навчальному році два нових сільських ПТУ на Дніпропетровщині — в селищах Юр'ївка та Широке. З відкриттям цих закладів кожен район області має тепер професійно-технічне училище сільськогосподарського профілю.

Сьогодні в республіці спеціалістів для села готують близько 250 ПТУ, — сказав кореспондентів РТАУ голова Державного комітету УРСР по професійно-технічній освіті Є. М. Казанський. Нинішня перебудова підготовки сільських кадрів, яка почалася з Дніпропетровщини, дасть можливість значною мі-

рою задовольнити потребу галузі у кваліфікованих робітниках. За нинішню п'ятирічку їх буде випущено з ПТУ більше, як півмільйона. І найбільше — для розлинництва, тваринництва, меліорації, ремонтних служб. Всього ж сільським школярам запропоновано близько 50 професій. Значні кошти відпущено на зміцнення матеріально-технічної бази училищ. Адже вже тепер учні ПТУ вирощують різні культури більш як на 40 тисячах гектарів угідь, виробляють продукти тваринництва на навчальних фермах.

В. ЧЕРНИШУК.

Автограф «Дружби»

чолі з командиром загону, делегатом XIX з'їзду ВЛКСМ Іриною Пискуною, швидко освоївши з допомогою будівельників спеціальності штукатура, маляра, мозаїчника, з високою якістю вели опоряджувальні роботи. Студентки не тільки успішно справились із змінними завданнями, а й виконували норму за почесного бійця загону Героя Радянського Союзу Зіну Портнову. І от школа, розрахо-

вана на півтори тисячі учнів готова прийняти своїх юних господарів.

Цього літа бійці 48 студентських будівельних загонів споруджували в області школи, дитячі садки і ясла, табори праці і відпочинку для старшокласників. Вони виконали будівельно-монтажних робіт на 3,4 мільйона карбованців.

М. КЛИМЕНКО,
кор. РТАУ.

ного медінституту імені О. С. Пушкіна. Вуз Валентина закінчила з відзнакою. Мала право вступати до аспірантури, але вирішила, що краще разом з чоловіком поїде в село. Там почалася трудова біографія подружжя Запирченків. У Катрисинівці прийшов і успіх. За межі області поплинула слава про впроваджені Валентиною хлібоса. А вчительський В. О. Шибакін, будівельного технікуму, заступник голови ради директорів середніх спеціальних навчальних закладів області Г. О. Шибакін.

При обговоренні доповіді виступили другий секретар Ленінського райкому Компартії України Т. І. Валюха, секретар обкому комсомолу Н. Ангелуца, начальник відділу кадрів обласного управління сільського господарства В. М. Квасновський та інші.

(Наш кор.)

Заздрісними поглядами проводжають Тимко, Сашко, Тетянка та Микола свого старшого товариша Толо Федорчука, який у супроводі вже шкільних товаришів із радістю крокус до школи.

Фото М. САВЕНКА.

ТЕПЛЕ СЛОВО ПРО ШКОЛУ

Здається, все я завжди, тільки починала стада широкою та деревня обіч дороги витягнулися, роздалися у кроні, перетворилися на справжні дуби. У них теж закінчилась «пора дитинства», — подумалося.

Якось нечутно воно відійшло. Поплило на кораблях, які ми пускали ще босоніжними на Вісі. Потягло за собою перші криві рядочки в учнівському зошиті, тихе поскупивання крейди, а потім —

вирощувати рекогносцію урожаї чи писати квіти. Але всі будемо старатися своєю працею зробити кожен день Вітчизни щасливим.

Кожен обирає свою дорогу. Комусь із нас, можливо, поталанило зробити важливі відкриття в науці,

вирощувати рекогносцію урожаї чи писати квіти. Але всі будемо старатися своєю працею зробити кожен день Вітчизни щасливим.

Галина ПОПЕРЕКА,
випускниця Петровського СШ.
Новоміргородський район.

ЩОБ КОЛОСИВСЯ

ХЛІБ

Для випускників Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства нинішній першочерговий — пора роздумів, серйозних рішень. Як підійшли до останнього навчального року? Чи відчували потребу працювати? І чи, зрештою, розуміють, що основа майбутнього життя — труд?

Заступник директора технікуму П. В. Лауш на це питання відповідає ствердно. Так, росте гідна зміна. Петро Васильович показує листи, шойно отримані з господарств, де випускники проходять практику. Правління колгоспу імені Леніна Новоукраїнського району відзначає: відмінно трудяться в господарстві учні Ю. Троїцький, М. Мамонов, а правління колгоспу імені Фрунзе цього ж району повідомляло, що учень Д. Забудько за успіхи на косовищі ранніх зернових відзначений грамотою. І Петро Васильович показує два номери олександрійської міської районної газети «Ленінський прапор».

У липневому вміщено фотографію учня І. Калашнікова, який, працюючи в Олександрійському радгосптехнікумі, відзначився на жнивях ранніх зернових. У замітці в серпневому номері йдеться про ударну роботу цього ж випускника на заготівлі силосу. Ось так, показуючи приклад в роботі своїм ровесникам, починають трудове життя майбутні керівники середньої ланки колгоспів і радгоспів області.

Понад десять тисяч спеціалістів сільського господарства підготував технікум з початку заснування. П'ять його випускників стали Героями Соціалістичної Праці, сотні працюють на керівних посадах, обслуговують трактори, автомобілі, комбайни.

Заступник директора технікуму П. В. Лауш на це питання відповідає ствердно. Так, росте гідна зміна. Петро Васильович показує листи, шойно отримані з господарств, де випускники проходять практику. Правління колгоспу імені Леніна Новоукраїнського району відзначає: відмінно трудяться в господарстві учні Ю. Троїцький, М. Мамонов, а правління колгоспу імені Фрунзе цього ж району повідомляло, що учень Д. Забудько за успіхи на косовищі ранніх зернових відзначений грамотою. І Петро Васильович показує два номери олександрійської міської районної газети «Ленінський прапор».

рів, автомобілів, комбайнів має навчально-виробничу майстерню. Тут є всі умови для застосування теоретичних знань на практиці. Учні ремонтують за замовленнями колгоспів двигуни автомобілів ГАЗ-53, паливні системи дизельних тракторів, проводять техобслуговування і ремонт автомобілів, що є в навчальному закладі.

Якщо підрахувати вартість всього встановленого в кабінетах, лабораторіях, майстерні устаткування, — зауважує П. В. Лауш, — то вона становить понад три мільйони карбованців. Це — без вартості приміщень. Щорічно держава надає для придбання сучасних технічних засобів до 50 тисяч карбованців.

Аудиторії, кабінети, лабораторії, — відповіли юнаки. — Відчуваю, вчитися буде легко. Адже тут є найновіші й найрізноманітніші сільськогосподарські машини, чудова наочність, сучасні технічні засоби.

Все це юнаки, як і інші першокласники, побачили під час заходів вступних екзамени. У технікумі вже давно встановили правило: прийом документів проводиться в кабінеті технічної творчості і профорієнтації.

На стендах «Абітурієнт» тут вміщено кваліфікаційні характеристики на спеціальності, які можна здобути, виготовлені учнями прикладі, альбому про життя колективу. Вступуючі запрошують оглянути кабінети, лабораторії, де є все, щоб досконало оволодіти спеціальністю: механіка, електротехніка, механіка. Подобається працювати в сільському господарстві? Здавай екзамени, вчись. Для цього створені всі умови.

У технікумі нині 20 навчальних кабінетів, 22 лабораторії, обладнані за всіма вимогами сьогодення. Ось скажімо, лабораторія механізації тваринництва. Тут встановлені всі типи сучасних доїльних агрегатів, установок для охолодження молока, автоматизованою системою водопостачання тваринницького комплексу, діють найсучасніші машини для приготування кормів. Все обладнання підключено до електромережі. Учні вчаться його експлуатувати: налагоджують, регулюють, запускають у дію. Все встановлено в лабораторії устаткування коштує майже 500 тисяч карбованців.

Чотири цехи — механічний, електротехнічний, кузовно-сварний, ремонтний, а також пункти діагностики, обслуговування тракторів, автомобілів, комбайнів.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.
м. Кіровоград.

Можливості реальні і уявні

Рекламуючи життя на Заході, буржуазна преса нерідко торкається питань освіти, розводиться про «демократизм вищої школи», про нібито однакову можливість одержання освіти для всіх соціальних груп «вільного світу». При цьому посилюється на відповідні статті конституції розвинутих капіталістичних країн. Справді, у статті 12 конституції ФРН сказано, що всі громадяни «мають право вільно вибирати для себе професію, місце роботи і місце здобуття освіти»; у статті 26 конституції Японії говориться: «всі мають однакове право на освіту, відповідно до своїх здібностей, у порядку, передбаченому законом». Однак факти свідчать про те, що всі ці права і гарантії залишаються тільки на папері.

Але чому у приватній ба виступає з великою повною, охоплює, фундаментальне уявлення про наукову дисципліну перешкоджає живості думки?»

менша, ніж у приватній, і становить близько ста тисяч ієн, але поспати туди значно важче, підсумує журнал.

Факти свідчать: можливість здобути вищу освіту у країнах «вільного світу» більше залежить від розміру гаманця батьків, ніж від здібностей молоді.

Як навчають студентів на Заході? Ось що розказав про це відомий радянський письменник Ю. Нагібін, котрий виступав із лекціями про радянську літературу в 24 американських університетах: «Американці жартують: у нас є вища освіта, але немає системи. Дотепно, але навряд чи правильно. Відсутність системи — це теж свого роду система...

Прямо протилежна нашій, яка прагне дати студенту загальне і у міру сил повне уявлення про предмет. Американський студент сам вибирає, чим йому займатися. Він може взяти на першому році навчання такі курси: нарисна геометрія, утопічні погляди Кампанелли, творчість архаїчного Ле Корбюзьє і сучасної теорії, життя Фоми

Аківського, жіночі образи в російській літературі, лише іноземна мова залишиться тією ж. Я не жартую і не перебільшую, а називаю реальні курси... Коли я висловлював завичайне американцям здивування цією все-таки системною освітою, то чув у відповідь від іронічного (з натяком на дорожничу університетського навчання): «Хто платить гроші, той замовляє музику», — до серйозного, переконливого: «Це розвиває здатність до самостійного мислення». Але чому більш повне, охоплює, фундаментальне уявлення про наукову дисципліну перешкоджає живості думки?»

1981 року з 386 тисяч дипломованих спеціалістів, що закінчили японські вузи, 92 тисячі, тобто кожен четвертий, залишилися без роботи. Добра половина тримільйонної армії англійських безробітних — молоді люди, у тому числі вчорашні школяри і випускники вузів.

Аналогічне становище у всіх без винятку капіталістичних країнах. Молоді люди з дипломами в руках, вступаючи в самостійне життя, починають його з черги на біржах праці, з найбільш поширеної нині на Заході «професії» — безробітний.

Безробіття — головний мотив поширеного нового явища: відмови багатьох молодих людей продовжувати навчання. Японські школяри ставлять питання: «Який сенс викидати мільйони ієн, на університетську освіту, якщо в результаті ти не застрахований від безробіття?» Питання резонне. Чи може на нього дати відповідь сучасний капіталізм?

В. ТОРОПОВ.
[Тижневик «Аргументи і факти»].

ВЕЛОСПОРТ

Під прапором «Буревісника»

П'ять днів на Знам'янському і Кишинівському шосе під Кіровоградом, на вулицях обласного центру проходили напружені поєдинки чемпіонату країни з велоспорту серед студентів.

Його хід і підсумки коментує головний суддя змагань, суддя всесоюзної категорії Геннадій Петрович ІЖБАЛДІН:

Чемпіонат зібрав відбірних велосипедистів студентського товариства «Буревісник». Серед учасників — талановита молодь, і відомі спортсмени — чемпіони та призери союзних республік, країни, міжнародних змагань.

Першими стартували жінки в індивідуальній гонці на 20 кілометрів. Оскільки гонщиці виходили на трасу з однохвилинним розривом, лідери виявилися тільки після того, як фінішувала остання спортсменка. Цими стали три представниці України. Майстер спорту Людмила Сеникова мала найкращий результат — 20 хвилин 58,5 секунди. Менше хвилини прогнала її майстер спорту міжнародного класу Ірина Хайтарли, третім призером була теж майстер спорту міжнародного класу Ольга Хоревич. У майстра спорту Галини Мадик з Кіровограда — четвертий результат.

Близько двох годин тривали старт чоловіків в індивідуальній гонці на 50 кілометрів. Частина гонщиків вже пододала дистанцію, а

В. Приходько, О. Непомняща, які виступали в особистому заліку, показали четвертий результат. Кращими на фініші чоловічих заїздів були гонщики Російської Федерації, призери місця дісталися також велосипедистам України і міста Омська.

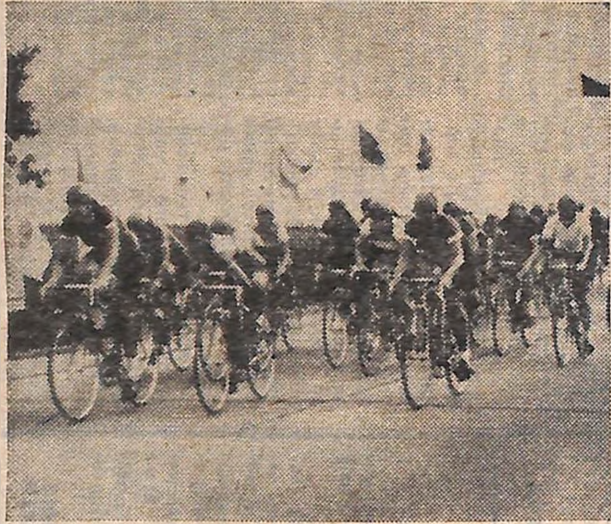
Великий інтерес викликав критеріум — гонка по вулицях Кіровограда. Дистанція — 30 кілометрів у жінок, 70 кілометрів — у чоловіків. Маршрут — вулиці Ушакова, Яновського, Зіпченка з поворотом знову на вулицю Ушакова — коло довжиною три кілометри. Жінкам належало пройти 10 кругів, чоловікам — 23.

Коло за колом минають проміжні фініші, гонщиці розсіювалися по всій дистанції. І ще задовго до фінішу стало видно, що до успіху знову впевнено наближаються спортсменки України. Так воно і сталося. Постріли судді зафіксував перемогу Людмили Сеникової, за нею була майстер спорту олімпістка Майра Уразбаєва, які вдалося випередити Хайтарли.

А ось переможці чоловічого критеріуму: майстер спорту Володимир Осипов (РРФСР), кандидат у майстри спорту Сергій Токарев (Україна) і кандидат у майстри спорту Олександр Нардужев (Узбекистан).

Висока майстерність і витривалість вимагалися від спортсменів у груповій гонці на 200 кілометрів, що проходила на Кишинівському шосе. Тут відзначився студент інституту сільськогосподарського машинобудування Олександр Шмиголь, який став бронзовим призером. Він пропустив уперед лише Анатолія Четоткіна з Горького і Діамала Абдужапарова з Узбекистану. Цікаво, що середня швидкість переможця 200-кілометрового марафону сягала 44 кілометрів на годину.

Слід відзначити, що поза конкуренцією по технічній і

інші ще продовжували виходити на трасу. У команді України — кировоградський кандидат у майстри спорту Сергій Корж. Кіровоградці виступають і окремою командою. В ній — студенти інституту сільськогосподарського машинобудування В. Климов, О. Шмиголь, Олександр Волушев, Володимир Чубиков, Володимир Осипов, які стали чемпіонами Центральної ради товариства «Буревісник».

У командному заліку призери місця зайняли: серед жінок — спортсменки України, Ленінграда і РРФСР, серед чоловіків — Російської Федерації, України і Омська.

Не можна не сказати про високий рівень організації змагань, що є заслугою кировоградської обласної ради товариства «Буревісник» (голова М. Є. Фукс). Добре була поставлена медична служба, доручена колективом обласного лікувально-фізкультурного диспансеру (головний лікар О. М. Склярєнко).

Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

Тільки спуститися на землю вечір, м'які сутінки огорнуть село і сон почне підкрадатися до кожної оселі, на околиці чи біля річки хтось несподівано розтягне міхи гармошки, заспіває котрась із дівчат. Незабаром до того співу приєднаються ще голоси. І, дивись, уже по одному чи парами сходяться на той спів хлопці й дівчата. Збирається «вулиця», як говорили на селі. І вже до пізньої ночі або й до ранньої зорі не стихатимуть там сміх, гамір, музика, спів...

Так розповідала про свої вечірні бабуся. Та, мабуть, і кожному з нас доводилося чути щось подібне від старших людей. Раніше у селах не було ні клубів, ні будинків культури, ні танцювальних майданчиків, ні тим більше, дискотек. Але не пам'ятають наші старші нудьги. Там, де збиралася молодь, не затихали

даремні сподівання. Вони, бувало, не помічали афіші, що запрошувала свого часу на вечір відпочинку, але помітили, коли її не стало. Запропонований дирекцією будинку культури варіант без танців обернувся скаргами і наріканнями молоді селища. І, певно, не зовсім безпідставними.

ПРАЦІВНИКИ будинку культури, на мою думку, роблять чимало, щоб робота його була цікавою і різноманітною. Тут працює кілька гуртків художньої самодіяльності — вокальний, драматичний, танцювальний. Створено два вокально-інструментальні ансамблі, один із яких — дитячий, агітбригаду. Кілька років діє кінолекторій, регулярно виступають лектори товариства «Знання», пропагандисти П. А. Ловецький, М. І. Романенко, Д. А. Комашко. Досить час-

і льоду монотонність фарб дуже втомлює, негативно впливає на фізичний стан людини. Для того, щоб якось компенсувати бідність чуттєвих сприймань, люди дивляться кольорові фільми, фарбують будинки у яскраві кольори, на підвіконнях вирощують квіти, зелені, овочі...

Мені здається, щось подібне відбувається і з деякими молодими балахівцями. Тільки їхня «втома» — не від одноманітності кольорів природи, а від обмеженості інтересів, одноманітності розваг, духовної інертності, у якій вони самі винні. Вірю, що обридають хлопцям танці, і добре розумію, чому починають скаржитися, коли їх немає. Нікуди себе подіти. На лекції не ходять, читають мало, участі у самодіяльності не хочуть брати, і навіть кінофільми перестають їх цікавити. Хочеться чогось такого, чого ще не придумали для них Тетяна Бондарець та Володимир Хруль... А самі? Невже так і не навчатися самі для себе щось цікаве організовувати? Причому не раз, і не два (бо знову

НУДЬГУВАЛИ ЦІЛЕ ЛІТО

А ЯК
ВІДПОЧИВАЄТЕ ВИ?

дотепи, спів, там завжди було весело.

Чому ж «було», може заперечити хтось. А зараз? Хіба молодь перестала бути веселою, запальною, вишадливою? Чи, може, розучилася веселитися? Перш ніж відповісти на це запитання, спробуємо розібратися в одній конкретній ситуації.

НЕДАВНО до редакції «Молодого комунара» надійшов лист від молоді селища Балахівки Петрівського району. Автор листа скаржився на те, що місцевий будинок культури не дбає про їхній відпочинок, а саме — не організовує танцювальних вечорів. Прохали також допомогти активізувати культурно-масову роботу серед молоді. Бо, мовляв, якраз влітку, у вільний від роботи і навчання час, і потрібен молоді різносторонній відпочинок, а клуб на цей час більше нагадує хату-читальню...

Коли я ознайомила з цим листом директора будинку культури Тетяну Петрівну Бондарець, вона не стала заперечувати. Справді, танців цього літа майже не було. З поважних причин два місяці були відсутні і вона сама, і художній керівник будинку культури Володимир Хруль. Та й музиканти розіхалися відпочивати.

Звичайно, таке пояснення навряд чи задовольнить любителів танців. І слід було керівництву будинку культури вжити заходів для того, щоб у відсутність клубних працівників клуб не був пустим. Якби не одне «але». Справа в тому, що останнім часом на танці збиралося дуже мало людей.

Уявіть собі, п'ятеро музикантів цілий вечір змушені грати для десяти чи двадцяти танцюючих, — говорить голова профкому Балахівського розрізу виробничого об'єднання «Олександріввугілля» Євген Петрович Борисевич. — Ми вже думали припинити танці взагалі, адже все це пов'язано із витратами — і музикантам треба платити, і за електроенергію. Та й молодь втратила до танцювальних вечорів інтерес. Вони стали збитковими як у моральному, так і в матеріальному плані. Ми сподівалися, що перерви й не помітять...

Молоді жителі селища Балахівки та ближніх сіл Олександрівки, Новостародуба швидко спростували ці

то проводяться літературні вечори, зустрічі з любителями театру; спільно з адміністрацією розрізу організовуються вечори трудової слави, святкові «вогники».

Не так давно тут дебютував балахівський драмгурток, яким керує директор будинку культури Т. П. Бондарець. Самодіяльні актори поставили комедію В. Мінка «Женіх з Аргентини». Спектакль пройшов при повному залі, глядачам сподобався. Але я не могла не помітити жалю Тетяни Петрівни з приводу того, що для постановки їй довелося довго підбирати п'єсу з мінімальною кількістю чоловічих ролей, бо чоловіків у драмгуртку всього четверо...

Поблизько така ситуація і з іншими самодіяльними гуртками — жіноччих вокальних ансамблів у будинку культури два, чоловічого — жодного. Агітбригаду зі школярів сформувати виявилось набагато простіше, ніж залучити до цієї справи робітничу молодь. В основному у художній самодіяльності беруть участь працівники клубу, вчителі місцевої восьмирічної та музичної шкіл. Вони ж, як правило, постійні учасники й організатори всіх вищезгаданих заходів, вони — постійні слухачі лекцій, постійні кіноглядачі. Як не дивно, але й кіно у балахівці не в пошані. Часто з трьохсот місць кінозалу на сеансі (а їх для зручності жителів Балахівки буває по три щодня) зайнято півтора-два десятки.

Єдине, що цікавить молодь — це вечори відпочинку. І то не завжди. Хоча директор будинку культури Т. П. Бондарець і художній керівник В. Хруль намагаються їх урізноманітнювати — у перерві між танцями демонструють мультфільми, сатиричний кіножурнал, організовують ігри тощо. Час від часу оновлюється й репертуар вокально-інструментального ансамблю. І все ж кількість відвідувачів поступово зменшується. В чому ж справа? Я запитала про це у кількох молодих балахівців.

— Обридає... Хочеться чогось цікавішого, — відповідали вони.

На запитання: «Чого ж саме?» — тільки знизували плечима: не наша, мовляв, справа. А один так і сказав:

— Про це нехай завклубом турбується...

Радянські лікарі, які побували з експедиціями в Антарктиді, встановили, що в умовах безкрайніх снігів

ж з'явиться та монотонність), а постійно, щодня.

Основна частина молоді селища працює на Балахівському розрізі, комсомольська організація паракорпусу тут близько сімдесяти членів ВЛКСМ. Думається, якби звернувся хто з цікавою пропозицією до комсорга Анатолія Кононенка чи до секретаря парторганізації Володимира Степановича Таранця, ті не відмовилися б порадити й допомогти. Чекає на такі пропозиції і директор будинку культури. Правда, недавно до її кабінету зайшло кілька хлопців:

— Тетяно Петрівно, ми до вас у самодіяльність... Візьмете?

Зраділа неймовірно. Та коли стала пропонувати на вибір — драмгурток, вокальний ансамбль, агітбригаду, — від усього відмовилися. Виявилось, що хлопці хочуть грати у вокально-інструментальному ансамблі.

— Але ж у нашого ВІА є укомплектовані й основний, і дублюючий склад. А щоб створити ще один ансамбль, потрібні нові інструменти. Поки що можливості придбати їх немає. Може, займемося чимось іншим? — вмовляла їх Т. П. Бондарець.

Не погодились. Мовляв, усе це не для них.

...Міняються часи, зростають потреби, іншіні стають уподобання молодих — це закономірно. І смішно було б закидати сучасну молодь задоволеннями «танцюльками» на вулиці, як то було, коли наші бабусі дівували, а дідуся парубкували. Проте — чи не надто часто делі наші молоді люди вимагають, як древні римляни, собі видовищ тільки тому, що лінуються чимось зайнятистю? Бо хіба не так склалося і в описаній ситуації? «Хочемо розваг, допоможи!» — звертаються до редакції газети хлопці та дівчата. — Танці з часом обридають. Нехай завклубом придумає щось інше... А самі?

Як заповінила нас дирекція будинку культури, танцювальні вечори відновлені, починаючи з Дня шахтаря. Саме до цього свята готували концертну програму, оновили свій репертуар музиканти. Але де гарантія, що незабаром знову не почне нудьгувати молодь селища?

Л. ЯРМОЛЕНКО.

Петрівський район.

РЕПОРТЕР

ПОВЕРНЕННЯ «ВЕСНИ»

У понеділок із Англії повернувся народний самодіяльний ансамбль пісні і танцю «Весна» Кіровоградського міського Палацу культури імені Компанійця. Він брав участь у трьох міжнародних фольклорних фестивалях. З успіхом пройшли концерти ко-

лективу в Бірмінгемі, Морікамі та Сідмау. Особливо високо оцінені виступи «Весни» у відкритому театрі Кеннон Хілл. Газета «Бірмінгем пост» писала: «Танцюристи виконали традиційні українські танці. Між ними виконались пісні. Це був чудовий вечір. Напевно,

і танцюристи були щасливі, а ми — безперечно, оскільки ці заповіді хлопці і увіт стрічками дівчата творили те, що приносило запаморочливе задоволення...

Оскільки публіка не хотіла відпускати виконавців, танцюристам доводилося не раз повторювати свої хореографічні феєрверки».

По приїзду в рідне місто самодіяльні артисти зустрілися з комсомольськими та профспілковими активістами, робітниками, студентами. Їх тепло вітали в Палаці культури. Тут нині виставлено фотомонтаж, який розповідає про перебування «Весни» у Великобританії.

Наш кор.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» —

орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП,

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36

БК 06705.

Індекс 61103.

Обсяг 0,5 друк. арк.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зам. 428.

Тираж 51 500.

Газета виходить у п'ятницю, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда»

Кіровоградського обкому Компартії України

м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.